

L'estiu

(ALDC, III, L 51. L'estiu)

El nom de l'estació de l'any que segueix a la primavera, *estiu*, prové del llatí AESTIVUM (TEMPUS) 'temps estival', derivat de AESTAS 'estiu' (cf. fr. *été* < llat. AESTATE); es tracta, doncs, d'un adjectiu substantivat; pronunciat [ə]stiu, [e]stiu o [a]stiu, s'estén per la major part del cat. occ., el mall. i l'eiv., mentre que *istiu*, resultat d'una assimilació, ocupa tot el cat. or., el men. i l'alg., a més de l'àrea nord del cat. nord-occ. i punts esparsos de la resta del cat. occ. Els dos mots presenten la var. *destiu* 147, 149, 155 ("sis mesos de

destiu" 149) i *distiu* 150, aglutinació de la preposició *de* per la freqüència de contextos com *temps d'estiu*, *mesos d'estiu*, etc. *Istiu* no apareix en les obres lexicogràfiques i sí *estiu*, que és l'única forma normativa. *Verano* és manlleu al cast. o a l'arag. (< llat. VERANUM [TEMPUS] 'temps primaveral'); recordem que en cast. ant. *verano* designava el 'final de la primavera i el principi de l'estiu' enfront de l'*estio* que es referia a la resta de l'estiu.

